

Coen Theelen (1957) studeerde ooit Engelse taal- en letterkunde en zijn eindexamen ging over 'Nonsense literature' en nonsens in literatuur. Hij is deeltijd docent Engels en Nederlands en importeert thermisch ondergoed uit Noorwegen. Hij is Nederlands kampioen skiken.

BROOR gaat over liefde, vanaf het begin tot voorbij het einde. Het is niet zomaar een rechtlijnige letterlijke biografie maar vooral een verhaal dat zijn eigen gang en richting aanneemt. Broor zelf is of was geen hedendaagse BN'er waaromheen opzichtig een meeslepend zogenaamd feitencomplex wordt geselecteerd en samengesteld, maar een onbeduidend iemand die het verhoudingsgewijs ogenschijnlijk niet waard is veel woorden aan te besteden: een nondescript. Maar wie weet, wie zich klein en onbeduidend houdt, ziet misschien wel meer. Daarbij, een nondescript kan ook een onduidelijk iemand zijn, die juist vanwege het nondescripte in zijn of haar persoon vragen oproept en intrigueert. De uiteindelijke prangende vraag in **BROOR** zal zijn: Wie is of wie zijn de eigenlijke nondescript(s)? En blijven zij wel zo nondescript?

Synopsis *Broor*

Als Broor na dagen en nachten gevonden wordt met een herseninfarct, verliest hij definitief alles wat hij sociaal-maatschappelijk (nog) voorstelt. Gedurende de tijd die hij doorbrengt in het ziekenhuis en de revalidatiekliniek, wordt beetje bij beetje duidelijk wie hij werkelijk was. Zijn 'andere kant' is even tragisch als verrassend en humoristisch. Broor komt uiteindelijk meer tot zichzelf dan waarschijnlijk ooit voorheen sinds zijn jeugd. Het einde is echter onontkoombaar: een zelf getart lot. Tegelijkertijd omsluit het slot een openbaring, een ingegeven inzicht, voor zijn broer Har. In de wijze waarop hij dit inzicht ondergaat, toont zich het thema van *Broor*. Het boek heeft een ondertitel: *Romoiros omtrent een nondescript*. 'Romoiros' zijn 'aangeklede en omklede' memoires, een nondescript is een Niemand, in relatieve zin. Eén van de boekmotto's sluit daar bij aan: 'I am nothing; I see all'. Broor blijkt gaandeweg steeds meer teruggeworpen te zijn op een nederig perspectief. Mogelijk gaat een mens dan meer zien, ook zijn eindigheid. De vertelstijl is zeer direct: geen nodeloze uitweidingen, veel dialoog, verrassende en goed getimedetijdsprongen, veel afwisseling van spanning en ontspanning. Het verhaal zelf is even genadeloos als dat het genadig is, even aangrijpend als humoristisch. Wie begint te lezen, zal niet makkelijk stoppen.